către poeţii entuziasmaţi pentru o artă pînă atunci după cortina ignoranţei. Ball acoperă pereţii cu tablouri trimise de Picasso, Arthur Segal (originar din Romînia) şi cu altele luate dela prietenii de acolo Marcel Iancu şi O. van Rees.

5 Februarie 1916 : seara deschiderii. Emmy Hennings citeşte versuri simultaneiste de Richard Huelsenbeck, Tristan Tzara şi poeme trimise de Blaise Cendrars. O orhestră de balalaici cîntă arii populare şi dansuri ruseşti.

In acelaş an, la 15 mai, apare prima publicaţie *Cabaret Voltaire* redactată tot de Hugo Ball şi aidoma celor cari îi vor urma — apare la date sporadice. Revistele mişcării au fost discontinue, cîteva numere, cîteva titluri.

Muzica neagră şi variaţia celor mai nebănuite improvizaţii aduceau cu fiecare seară următoare, un public mai dens. Manifestaţiile din mîneca de prestidigitator a Cabaretului dospiau în amploare.

Acum trebuia grupului acestuia de entuziaşti o firmă. Misiune ce şi-au luat-o iniţiatorii Hugo Ball, Tristan Tzara şi Hans Arp. Trebuia un cuvînt cît mai pe măsura manifestaţiilor alogice, cuvînt cu sonorităţi de tam-tam, cuvînt ce să intrige şi să însemne indiferent ce şi să se pronunţe cît mai identic la Paris, Bucureşti, Viena sau restul lumii. Degetul lui Tzara a pipăit vorbele dicţionarului, s'a oprit şi a aprins fitilul uneia. Cuvîntul a rămas DADA. „Se pretează la calambururi — spune Breton. Chiar deaceia întrucîtva l'am adoptat". Da, da deşi pentru Dada, nu era egalul lui da

oui-non

pentrucă cele mai absurde idei obţineau permisul de circulaţie ale acestei mişcări. „Admirabilul spirit de revoltă al lui Tzara"(1) era dinamul manifestărilor de la Cabaret Voltaire. Dupăce se citiau acolo, erau publicate împreună cu picturile cari înoiau pereţii, în buletinul *Mouvement Dada,* prima revistă după botezul mişcării.

Grupul mai organiza spectacole încheiate cu conferinţe, expoziţii de pictură şi desen cubist. Versurile noi, poemele simultaneiste crestau minţile ascultătorilor nedumeriţi cu apa tare a noutăţii. Conferinţe explicau tendinţele

(1) Expresia lui André Breton.